

Руки майстра, серце профспілковця

Сьогодні Василь Пілка – відома людина, знаний майстер з гравіювання алмазом на склі, роботи якого підкорюють відвідувачів численних виставок, зберігаються в музеях і приватних колекціях на Батьківщині та далеко за її межами. А багато років тому, вперше знайомлячись із Профспілкою металургів і гірників України, він був сталеваром мартенівського цеху «Криворіжсталі» (нині «АрселорМіттал Кривий Ріг»).

Два десятиліття пропрацював у «гарячому» підрозділі, отримав низку винагород за трудові досягнення. Потім, як і належно мартенівцям, пішов на заслужений відпочинок за пільговими умовами. І тоді почав приділяти велику увагу мистецтву гравіювання, яке згодом принесло йому славу.

Василь Йосипович розповідає:

– Після того, як я вийшов на пенсію, через різні обставини наш зв'язок із Профспілкою якось порушився. Та я про неї не забув. У Державному університеті економіки і технологій, де я наразі працюю, діє осередок ПМГУ. Тож наприкінці минулого року я вирішив відновити членство. Подав заяву, звернувшись до профлідерки учбового закладу Наталії Сусло, і таким чином приєднався до лав первинки ПМГУ ПАТ «Арселор-Міттал Кривий Ріг».

Чому так вчинив? Тому що у цей дуже важкий для нашої країни час, як я вважаю, нам всім потрібно гур-

Роботи Василя Пілки виконані в техніці, що підкорилася лише десятку віртуозів у світі. Його доробок налічує понад 300 картин на склі, частина з яких має духовне спрямування. Серед них – ікона Святого Пантелеймона та ікона Пресвятої Богородиці Ігумені святої гори Афон. Майстер подарував їх Монастирю Святого Пантелеймона, що на горі Афон, після чого вище духовне керівництво надало йому сан монастирського ликописця.

туватися, підтримувати один одного – це дуже важливо. А профспілки саме для того і існують, для того створювались свого часу, щоб об'єднувати людей, підтримувати їх. Тож дуже радий повернутися до лав ПМГУ. Гадаю, що зможу бути корисним для рідної Профспілки, наприклад, допомагати у проведенні культурно-масової роботи, у залученні спілчан до цього, на мій погляд, важливого напрямку профспілкової діяльності.

Впевнений, що люди і надалі довірятимуть таким профспілкам, як ПМГУ. Бажаю нашій Профспілці, щоб її авторитет завжди був, як то кажуть, на висоті, щоб люди, перебуваючи у її лавах, відчували від того гордість, як відчуваю я.

Маючи прихильників у всьому світі, В.Пілка міг би давно жити і працювати десь за кордоном, його неодноразово запрошували переїхати до Європи. Однак чоловік і досі мешкає в Кривому Розі, оскільки, по-перше, щиро любить Україну, а по-друге, відчуває: зараз, у важкий воєнний час, він має бути саме тут, створюючи свої шедеври під виття сирен та відлуння вибухів.

Варто зазначити, що бажання митця брати участь в житті Профспілки одразу ж знайшло вдячну увагу з боку журналістської спільноти Криворізької міської організації ПМГУ. На прохання колег редакторка профспілкової газети «Під знаком руди і металу» Оксана Шахмоть домовилась із Василем Йосиповичем про дружній візит. У гості завітали фахівці з інформаційної роботи Світлана Агатьєва, Діна Долгова, Владислав Волобоев, Дана Олейнікова, а також запрошений на цю зустріч керівник криворізької філії Центру підтримки переселенців «ЯМаріуполь» Володимир Курський. Всі вони зазначили, що спілкування було дуже приємним, а враження від робіт майстра – просто неймовірним! До речі, з Василем Пілкою та його творчістю особисто знайомий і голова Криворізької міської організації Анатолій Макаренко.

**За інформацією Віктора БІЛИКА
і Оксани ШАХМОТЬ**

